

свѣтитѣ, които той пожелае отъ мене ».

Но конгресътъ са побоя да лиши американското дѣло отъ единъ толкозъ великъ и полезенъ служителъ. Джонъ Джей пълномощенъ при испанскій дворъ, както и Джонъ Адамсъ при сѣдиненитѣ области на Холандия, писа конгресу, като превъзнасяше полезността на спомаганъето, което му направилъ докторъ Франклинъ: « Характерътъ му тукъ е въ твърдѣ голѣмъ почетъ, и азъ мислѣхъ, че уваженъето вдъхвано нему отъ всички Европа, е принесло много голѣма полза на нашето дѣло и на нашата страна ».

И тъй конгресътъ не са съгласи на Франклиновото желанье. Той чакаше отварянъето на политически преговори съ посрѣдничеството на Россия и на Австрия, и като извѣстяваше Франклину чрезъ своя председателъ, че той съ Джонъ Джеа, Джонъ Адамса, Хенриха Лоренса и Тома Джефферсона ще сж избержтъ за да слѣдватъ тѣзи преговори, писа му между другото: « Да ви отстранимъ отъ служенъето на обществото въ таквизъ времена щѣше да бжде твърдѣ голѣма неприлика; желанъето на конгресса е да прибѣгне въ предстоящитѣ преговори до вашата каджрность и до вашата опитность. Вий ще намѣрите необходимия вашъ покой, като направите тѣзи послѣдня услуга на Сѣединенитѣ Щати ». Писарьтъ на външнитѣ дѣла, Робертъ Ливингстонъ, тсжъ показва надѣжда, « че Франклинъ ще приеме новата служба, която му са прѣдлага отъ страна на конгресса съ толкозъ голѣми знакове на почитъ и че ще докара до благополученъ край великото дѣло на което са бѣ посвѣтилъ ».